

خداوند روزی رسانی

بعد از او که خدا بنی اسرائیل ره از دست مصری ها نجات دد، اونا ره سون صحرا هدایت کد. اونا د او منطقه تا سه روز او پیدا نتنست. وختیکه اونا د منطقه 'ماره' رسید او ازو جای شور بود. ازو خاطر اونا غدر نق میزد. پس خدا موسی ره یگ درخت نشو دد و چوب ازو درخت ره که د بین امزو او اندخت، او شرین شد.

وختیکه مردم از اونجی کوچ کد باز ام د پیش موسی و هارون نق نق موكد: "کاشکه د مصر مومردی! د اونجی نان و گوشت بلده خوردون خو دشتی. مو ره دزی صحرا اوردید که سولچی کده بمری؟"

اوخته، خدا موسی ره گفت: "ما نق زدون مردم ره شنیدیم. ازی بعد، بیگایی گوشت و صبایی نان موخورید. دزو غیت شمو موفامید که ما خداوند، خدای شمو استم."

پس دَ بیگاهی اَموم روز گلهِ بودنِه سُون خیمه گاه آمد و
صبای شی دانه های نازکِ مِثلِ سُدِری اَلّی دَ بله زِمی پَیدا
شُد. وختیکه مردم اَمو مَواد ره دید پُرسان کد: ”اینا چی
استه؟“

مُوسی گُفت: ”ای ”مَن“ استه، اَمو خوراکی که خُدا بَلدِ
شُمو رِیی کده. دَ اندازه یِگ روز خوراک خُو جَم کنِید و شو
نِگاه نَکنِید.“ مگم بعضِ مردمِ توره مُوسی ره گوش نَکد و
اضافه از حدِ ضرُورت خُو جَم کد. صبای شی اَمو مَواد ره کِرم
زده بود و بُوی بد مِیدد.

حضرت مُوسی گُفت: ”دَ روزِ هفته مَن دَ بله زِمی نَمیه. خُدا
مو ره گُفته: ’دَ روزِ هفته که از دیگه روزا کده مُبارک
استه، باید کار نَکنِید.‘ مردم باید استراحت کده دِست دَ
هیچ کار نَزنه. ازی خاطرِ دَ روزِ ششمِ هفته دُو چنَدِ ضرُورت
خُو جَم کنِید و نیم شی ره بَلدِ روزِ هفته نِگاه کنِید.“

بعضِ مردُم نافرمانی کده دَ روزِ هفته بُرو رفت که 'مَن' جَم کنه. لیکن دَ اُونجی هیچ چیز نَبود. اَمُو 'مَن' روز ششم که شو نِگاه کده بود تازه منده بود. دَمزی رقم، تا روزی که بنی اسرائیل دَ منطقه کِنعان داخل نَشده بود، خداوند بِلده ازونا روزی می دَد.

بعد ازو خُدا اونا ره از صحرای سینا سُون منطقه رفیدیم هدایت کد و دَ اُونجی اَم هیچ آو نَبود. مردُم قد موسی غدر اوقات تلخی کده ازشی آو طلب کد. موسی گُفت: "چرا قد از مه اوقات تلخی مَوکنید؟ و چرا خُدا ره از مِیشت مُونید؟"

مگم اونا اَموقس نِق نِق کد که آخر کار موسی دَ تنگ آمده دَ پیش خُدا ناله کد: "آی خُدا، ما قد ازی مردُم چی کار کنم؟ قریب استه که مَره تی سنگ کنه." خُدا موسی ره گُفت که "تییق خور ره گِرِفته دَ رُوی کوه ده." وختیکه او قد تییق خُو دَ سنگ زد آو غل زده از مغزِ سنگ بُر شد و مردُم ازو

بعد از و عمالیقی ها دَ سِرِ بَنیِ اِسْرَائیلِ حمله کد. مُوسای،
یوشع بَچِه حُورِ ره کُوی کده گُفت: ” یگِ تعدادِ نفرِ ره
گِرِفْتِه بورُو و جنگِ کُو. صبا ما تَیَقِ حُورِ ره دَ دِستِ خو
گِرِفْتِه دَ بَلِ کوه ایسته مُوشَم.“

وختیکه مُوسای، هارُون و حُورِ دَ بَلِ کوه رفت یوشع قد
عمالیقی ها جنگِ مُوکد. تا اَمُو غَیْتیکه مُوسای تَیَقِ حُورِ
بِلند میگِرِفْتِ بَنیِ اِسْرَائیلِ زور بود. وختیکه تا
می ایشت که دَمِ راسِ شُنه عمالیقی ها باله چَمِ مُوشُد.
ازوخته، هارُون و حورِ دِستایِ مُوسایِ ره از هَرْدُو طرفِ شی تا
اَفْتَوِ شِشْتِه بِلند گِرِفْتِ و یوشع قد نفرایِ حُو لَشکَرِ
عمالیقی ره شِکستِ دد.

دَ اَوِ غَیْتِ یِتْرُونِ، خُسُورِ مُوسای، دَ خَیمه گاهِ بَنیِ اِسْرَائیلِ دَ
دامنِ کوهِ سَینا آمد که قد مُوسایِ مُلاقاتِ کنه. مُوسایِ بِلدِ

احترام شی خود ره خم کد و رُوی شی ره ماخ کد. پس مُوسی از تمام بلاهای که از طرفِ خُدا دَ سرِ فِرْعَوْن آمده بود دَ پیش خُسُور خُو نقل کد و خُدا ره شُکرگذاری کد که بَنی اِسرائیل ره از تمام بلاها و سختی‌ها دَ صحرا نِگاه کد.

یترون که ای گبا ره شِنْد خوش شُد و گُفت: ”خُداوند ره شُکر مُوگم که شُموره از مِصر نِجات دد. آلی ما فامیدم که خُداوند از تمام خُدایونِ دِیگه کده بَزُرگتر استه. “ بعد ازو، یترون دَ خُدا چندین قُربانی تقدیم کد. ازوخته هارُون و بَزُرگای بَنی اِسرائیل آم آمده قد ازوا یگ جای شِشته نان خورد.